

Список використаних джерел:

1. Сенюк Ю.В. Просторово-діяльнісний розвиток територіальних громад: інноваційно-інвестиційні пріоритети стратегії розвитку міської агломерації / Ю. Сенюк. – К. : УАН, 2011. – 52 с.
2. Остафійчук Я. Пріоритети розвитку промисловості міста Києва / Я. Остафійчук // Національне господарство України: теорія та практика управління: зб. наук. праць – К. : Рада по вивченню продуктивних сил України НАН України, 2009. – 320 с.
3. Польова І.М. Система залучення іноземних інвестицій в Україну в процесі глобальної сервісизації : дис. канд. екон.наук : 08.00.02 / І.М. Польова. – Тернопіль, 2008. – 256 с.
4. Пугачевська К. Організація і підвищення ефективності діяльності спеціальних економічних зон (за матеріалами СЕЗ України) : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. екон. наук : спец. 08.06.01 «Економіка, організація і управління підприємствами» / К. Пугачевська. – Ужгород, 2003. – 21 с.
5. Іксарова Н. Зовнішня торгівля послугами як пріоритетний напрямок економічного розвитку в умовах глобалізації / Н. Іксарова // Економічні науки. Серія «Економічна теорія та економічна історія» : зб. наук. праць. – Луцьк : ЛНЕУ, 2008. – №5 (20). – 317 с.

УДК 658.152

РОЗВИТОК ІННОВАЦІЙНОЇ АКТИВНОСТІ ПІДПРИЄМСТВ ІНТЕГРОВАНИХ ОРГАНІЗАЦІЙ

Войтків Т. І.

*Івано-Франківський національний технічний університет нафти і газу
кафедра фінансів*

e-mail: voitkiv92@gmail.com

Лохман І. В.

ПАТ «Укртрансгаз»

Модель розвитку провідних економік світу поєднує ринкову організацію та орієнтацію на економічний інтерес виробництва з перевагами великого виробництва, при цьому формуються різноманітні інтегровані внутрішньогалузеві і міжгалузеві фінансово-виробничі структури.

Значно результативнішими і ефективнішими можуть стати інтеграційні механізми з боку суб'єктів господарювання, які ґрунтуються на розрахунку економічного ефекту та створенні економічного інтересу [1]. Для підприємств газового комплексу України з метою удосконалення економічних взаємовідносин, крім вертикальної інтеграції (напр. НАК «Нафтогаз України») є можливою і горизонтальна інтеграція, яка сприятиме внутрішньогалузевому

кооперуванню через формування газових кластерів (напр. Західноукраїнського).

Кожне з підприємств – учасників кластера – в таких умовах має постійно диверсифікувати на інноваційній основі як види діяльності, так і продукти, відсікаючи напрями, які не погоджуються із корпоративною, конкурентною і функціональними стратегіями кластера – економічного зростання підприємства. Відповідно менеджменту підприємств доведеться передбачити зміну фаз циклу попиту продукції і переглядати стратегію підприємства з урахуванням змінних умов конкуренції на газовому ринку.

Інноваційна активність підприємства може стати одним із основних умов формування його конкурентоспроможної стратегічної перспективи, засобом утримання і розширення ринкового сегменту. Тому підприємства, переборюючи економічні труднощі, повинні зосереджувати увагу на підвищенні інноваційної активності шляхом здійснення нових розробок у галузі продуктових і технологічних інновацій. Впровадження інновацій на інноваційно активних підприємствах все більше розглядається ними як ефективний спосіб підвищення конкурентоспроможності продуктів, підтримання високих темпів розвитку і досягнення прийняттого рівня доходності [2].

Слід підкреслити ті групи факторів, що визначають інноваційну активність підприємств, так як вони мають безпосередній вплив на фінансово-економічний результат кластера – синергетичний ефект інтеграційних процесів:

1. Зовнішні або загальноекономічні чинники (політичні, правові, чинники, тенденції інноваційної діяльності в державі, розвиток інноваційної інфраструктури тощо), які відбивають вплив макросередовища.

2. Зовнішні регіональні фактори (частка регіону в інноваційній діяльності держави, обсяг і структура інноваційних інвестицій регіону, його інноваційна інфраструктура, підтримка інновацій регіональними органами влади, інвестиційна привабливість регіону тощо).

3. Внутрішні фактори (галузева приналежність підприємств, наявність пільг і державної підтримки, матеріальних, фінансових, інформаційних та трудових ресурсів, фінансовий стан і результати діяльності виробника тощо) [3].

Характеризуючи розвиток інноваційної активності газових підприємств для аналізу можливої їх участі в кластерному об'єднанні, слід звертати увагу на інтенсивність здійснення інновацій (ступінь інноваційності) та швидкість здійснення інновацій (їх дифузіїю).

Проте не слід забувати і про недоліки, які можуть виникнути при створенні нових форм інтегрованих організацій, зокрема, втраті самостійності у прийнятті стратегічних рішень та формуванні бюджетів за місцем знаходження підприємства, на відміну від консолідованих бюджетів, які існують сьогодні.

Однак, як свідчить зарубіжний досвід розвинених країн основу їх виробничого потенціалу складають крупні корпорації, які дозволяють сконцентрувати матеріальні, людські і фінансові ресурси на вирішення складних науково-технічних і виробничих проблем, які забезпечують високу конкурентоспроможність таких корпорацій та активізацію відтворювальних процесів [1].

Список використаних джерел:

1. Мазур Г. Ринкові інтегровані форми територіально-виробничої організації регіонального АПК та їх результативність / Г.О. Мазур. //Вісник Хмельницького національного університету, 2014. – № 3. – Том 2 (212). – С. 171.
2. Касьян З. Аналіз та формування складових інноваційної активності підприємств легкої промисловості / З.Е. Касьян //Вісник КНУТД, 2012. - №2.
3. Бондаренко Н.М. Напрями підвищення інноваційної активності промислових підприємств // Донбас-2020: перспективи розвитку очима молодих вчених: Матеріали V науково-практичної конференції. м. Донецьк, 25-27 травня 2010 р. – Донецьк, ДонНТУ, 2010. – 973 с.

УДК 658:330.341.1

ПРОБЛЕМИ ІМПЛЕМЕНТАЦІЇ ЕНЕРГЕТИЧНИХ ХАРТІЙ (ТРЕТЬОГО ЕНЕРГОПАКЕТУ) КРАЇН ЄС В ЕНЕРГЕТИЦІ УКРАЇНИ

Б. В. Гречаник

***Івано-Франківський національний технічний університет нафти і газу
e-mail: bvgrechanyk@gmail.com***

Галузь енергетики України впродовж уже доволі тривалого часу “незмінно” перебуває на останніх позиціях у рейтингу ефективності серед галузей країн європейської спільноти. Її “системне реформування”, яке анонсувалось 3 роки назад і передбачало здійснення поетапних покрокових змін в енергетичній сфері національної економіки (з метою приведення її у відповідність до стандартів і норм Європейського Союзу) на жаль почало “пробуксовувати” ще на самих перших стадіях її здійснення. При цьому ключовою проблемою перебігу процесу модернізації вітчизняної енергетичної галузі — на цьому етапі — була і залишається проблема адаптації вітчизняного законодавства у сфері енергетики, до норм спільного лібералізованого електроенергетичного та газового ринку ЄС. Саме тому, усі питання, які пов’язані у першу чергу з процесом імплементації Україною енергетичної хартії краї ЄС “Третій Енергопакет” сьогодні набули особливої гостроти і потребують невідкладного їх вирішення.